

sygn. akt IC 517/20 upr

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kasperkiewicz - Jeruszka

Protokolant: Aneta Bednarek –Janik

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2020 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. D.

o zapłatę

1. powództwo oddała,

2. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanej S. D. kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn akt I C 517/20

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2019 roku powód (...) S.A. w W. wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej S. D. kwoty 5662,21 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 3 sierpnia 2017 roku pozwana zawarła z (...) Polska Sp z o.o. w W. mowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała kwotę 7000 zł i zobowiązała się do zwrotu kwoty 13667,83 zł w 24 miesięcznych ratach . Wskazano, że pozwana nie wywiązała się z postanowień umowy wobec czego pożyczkodawca dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki . Wskazano, że po uwzględnieniu dokonanych przez pozwaną wpłat zadłużenie z tytułu umowy wynosiło na datę wniesienia pozwu 5662,21 zł w tym:

- 3090,26 zł – należność główna;

- (...), - prowizja ;

- 107,95 zł – odsetki umowne

Wskazano, że powód nabył opisaną wyżej wierzytelność na podstawie umowy cesji.

W dniu 22 stycznia 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Częstochowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym .

Pozwana wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wskazano, że pozwana nie jest zobowiązana do zapłaty kwot wskazanych w pozwie. Podniesiono zarzut braku legitymacji procesowej czynnej. Zakwestionowano skuteczność umowy cesji. Zarzucono, że powód nie wykazał aby nabył skutecznie wierzytelności przysługującemu pierwotnemu pożyczkodawcy, oraz że z treści umowy cesji nie wynika aby obejmowała ona wierzytelność wobec pozwanej objętą pozwem.

Zakwestionowano moc dowodową dokumentów dołączonych do pozwu w szczególności w postaci Wykazu Wierzytelności do Porozumienia zarzucając, że ma formę zwykłego wydruku, nie zawiera podpisów i nie wynika z niego jakiej umowy dotyczy oraz że obejmuje należności objęte pozwem.

Zarzucono, że powód nie wykazał żądania pozwu co do wysokości, nie przedstawił żadnego wyliczenia, z którego wynikałby sposób obliczenia należności objętej pozwem, zarzucono, że powód nie rozliczył wpłat pozwanej.

Zakwestionowano wydruki z systemu (...) S.A. bowiem nie są to bankowe potwierdzenia przelewów.

Zarzucono, że dochodzona pozwem kwota nie została pozwanej przekazana zatem nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Zarzucono, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki również z tego powodu, że powód nie wykazał aby doszło do spełnienia warunku zawieszającego tj aby pozwana zaakceptowała tekst umowy pożyczki na stronie internetowej.

Pozwana podniosła również zarzut braku ekwiwalentności świadczeń oraz abuzywności postanowień umownych. Zakwestionowano zasadność obciążenia pozwanej prowizją w wysokości 5913,60 zł przy kwocie pożyczki 7000 zł i zarzucono sprzeczność tych postanowień z ustawą i zasadami współżycia społecznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2017 roku pozwana S. D. dokonała na rzecz (...) Sp (...). wpłaty kwoty 1 zł jako opłaty weryfikacyjnej w celu zawarcia umowy pożyczki

(k. 19)

W dniu 3 sierpnia 2017 roku pozwana otrzymała od (...) Polska Sp z o.o. wypłatę kwoty 7000 zł tytułem pożyczki nr (...).

(k. 20)

Pozwana tym samym zaakceptowała warunki umowy pożyczki nr (...), którą zawarła z (...) Polska Sp z o.o. za pośrednictwem Internetu.

Zgodnie ze wskazaną umową pożyczki przekazana pozwanej kwota wynosiła 7000 zł, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 13677,83 zł w 24 miesięcznych ratach. Na wskazaną kwotę do zwrotu składały się należności : 764,23 zł odsetki umowne za cały czas trwania umowy wg stawki 10% rocznie, 5913,60 zł – prowizja. Termin spłaty pożyczki przypadał na 9 sierpnia 2019 roku.

(k. 10-20)

Pismem datowanym na 20 stycznia 2019 roku pożyczkodawca skierował do pozwanej wypowiedzenie umowy pożyczki w związku z niedokonywaniem terminowych płatności.

(k. 21)

W dniu 13 listopada 2018 roku (...) Sp (...). Zawarła z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, co której w dniu 8 marca 2019 roku ww podmioty zawarły porozumienie nr 4, w którym wskazały, że doszło

przeniesienia wierzytelności szczegółowo określonych w załączniku do porozumienia w tym wierzytelności wobec pozwanej z tytułu wskazanej wyżej umowy pożyczki na kwotę 5680, 95 zł

(k. 22-24 i k. 56-63

Pozwana dokonała spłaty pożyczki na rzecz pierwotnego wierzyciela w łącznej w kwocie 7980,70 (okoliczność przyznana przez powoda na k. 84).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty których treść i forma nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd nie podzielił zarzut pozwanej co do braku legitymacji procesowej czynnej powoda. W ocenie Sądu dokumenty przedstawione przez powoda w postaci porozumienia do umowy cesji wierzytelności wraz z załącznikiem do tego porozumienia stanowiły wystarczający dowód na okoliczność, że powód nabył od pożyczkodawcy (...) Polska Sp z o.o. wierzytelność wobec pozwanej . Przepisy KC nie wymagają aby Umowa cesji została sporządzona w formie pisemnej wystarczy aby była stwierdzona pismem . Z treść porozumienia wynikało, że umowa taka została zawarta ze wskazaniem daty jej zawarcie oraz stron umowy. W załączniku do porozumienia wskazano poszczególne wierzytelności objęte cesją w tym wierzytelność wobec pozwanej wskazaną w pozwie.

Całokształt materiału dowodowego wskazywał również na fakt, że pozwana zawarła skutecznie umowę pożyczki na kwotę 7000 zł za pośrednictwem internetu z poprzednikiem prawnym powoda.

Sąd podzielił zarzuty pozwanej co do sprzeczności niektórych postanowień umowy pożyczki z dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 385(1) k.c. , oraz co do zawyżenia w związku z tym zobowiązania pozwanej.

Zgodnie z umową pożyczki pozwana obowiązana była do uiszczenia prowizji w wysokości 5913,60 zł przy kwocie pożyczki 7000 zł tj w wysokości 84% pożyczki .

Z treści umowy pożyczki nie wynikało z czego wynikała taka wysokość prowizji, w jaki sposób została wyliczona , jakie koszty i wydatki miały wpływ na jej wysokość.

Powyższe wskazywało na to, że prowizja została wyliczona w sposób dowolny w oderwaniu od rzeczywistych kosztów pożyczki. Tak ustalona prowizja w sposób rażąco niekorzystny kształtowała sytuację prawną pozwanej. Powyższe w ocenie Sądu pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami. Tak ukształtowane postanowienia umowne w zakresie prowizji w ocenie Sądu stanowiły niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385(1) k.c.

Pozwana spłaciła znaczną część pożyczki. Powód przyznał w piśmie procesowym z dnia 8 maja 2020 roku, że pozwana dokonała na rzecz pierwotnego wierzyciela wpłat w łącznej kwocie 7980,70 zł. (k.84)

Mając na względzie abuzywny charakter postanowień odnośnie prowizji uznać należało , że pozwana obowiązana była do zwrotu na podstawie umowy kwoty pożyczki 7000 zł oraz odsetek umownych 764,23 zł przy czym umowa trwała, krócej więc kwota ta winna być niższa.

Zatem pozwana wpłacając kwotę 7980,70 zł dokonała spłaty w całości należności wynikającej z umowy pożyczki .

W tym stanie powództwo podlegał oddaleniu jako nieuzasadnione bowiem pozwana spłaciła obciążając ją wierzytelność w całości.